

(א) נשבת נכ: ושי"ג
 (ב) נלעיל לנ. קו. א. י. ימנה
 (ג) עה: ממונת פה. ב"ב ק"ל:
 שם קהל. (שירובין כה:)
 (ד) ונעיל סו. ושי"ג.
 (ה) נלעיל קל. (ו) ב"ב כ"א:
 (ו) ובערוך פירש ממונאי שם
 מקום. ואימי ראה
 מבראשי רבה פרי"ט וע"ש.
 (ז) ונאפי אמר הכי כ"ל.
 (ח) ונעיל א. פי רשי
 אומנא מקיז דס. רש"ל.
 (י) ג"ה ממונאי ש"ך
 ל"ע"ג.

לעזי רש"י

קורמיי"ר ע"ז העורר.

מוסף רש"י

הרגמא אביי אלאיב
 דרבא. נמקומו ונכנילו
 שפחה מתורגמא ל"פ
 דבניו (סוכה י"ט ע"ג)
 אפקעתא דמלכא.
 מנות המלך (ע"ל)
 דאתירו ממונאי.
 ממספחה אומנא מנית
 על, דלמקנין פ"ק דרי"ה
 (י"ח) אבי ורבה מדינת
 על קאמו (יבמות ע"ג)
 א: מקוטעים, מדינת על,
 דלני אבה דרבי בני
 מנית על אהא (שירובין
 כ"ה) בית על שן כרומי
 ימים, ולי נראה ממונאי
 בגוונים, בעלי מומין שאינן
 (ב"ב ג"ד) שקל מוליא ושלח
 גנבל (תובות פ"ח) א:
 על שם מקומן נקראו בני
 על ממונאי, כדלמך כ"ד
 במחילת פרישה נע ארבע
 זקן עורתי תפארת שבע
 וגו', ר"מ אול למנלה ראה
 אוחס שמורי ראש, אמר
 להם שמה ממשפחה על
 אחס דכתיב ביה וכל מדינת
 ביתך ימיוו אנשים, אמרו
 רבי הפסל עליו, אמר
 להם לכו וטפלו לנדקא
 ואחס זיכס נקבה כי,
 ור"א אמר בר"ה (י"ח) א:
 יתפסר טון בית על בוצה
 ומננה, בוצה ומננה הוא
 דלון מתפסר אכל מתפסר
 חבורה ובמיתות חסדים
 (ושב"ס ב"ב ק"ל: ובעי"ז
 ס"ט ק"ג). מילי מוליא.
 קטוועות בלא גלילס (שירובין
 כ"ה) א: דברים כרומי
 שאין נהס ממש, לשון (אויב
 י"ח) ימל קצירו (ושב"ס ב"ב
 ע"ח) אסתכתא. הבעת
 גחמא שארס מנטיח את
 חבירו לסמון עליו שחס
 לא יקיים מנאי ימן קן
 וכן (ע"ל ח"ח) היינו דבר
 דליו נתון לו ממש, אמר
 סומן על דבר שאינו, קציר
 שהוא יכול לגמל ופעמים
 משנלחן אותו (שירובין כ"ה)
 חסדי חבירו דבר על
 מנת ששפה דבר לעמד
 וסומן בלבו ששפת התנאי
 שירובין לקיים הדבר ששיע
 ומן וכשיעיה המון יחס וכל
 יוכל לקיים (ושב"ס ב"ב
 ק"ח). לא קניא. ור"י
 נתפס נתנאו וכל יפיק בך
 (ע"ח) אב אויבי. אשמה
 בורה, ולא אעביד. ולא
 אשמה בה פעולה הארומה
 לה (ע"ל ק"ד). שתלא.
 נועט כרמיס למחלה (ב"ב כ"א). ואומנא. מקיז דס (ע"ח).

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קמ"א.

מתני' לנים מועטות. פחות מו' שנים: לא יורענה פשטן. שורע פשטן מכחש בדרך הרבה ואינה חוזרת ליושנה עד ו' שנים. והא לא מיתוקמא אלא בחכירות דאי בקבלנות מאי דבעי לזרע שהרי הבעלים חולקין בו: ואין לו זקורות שקמה. עד סרק הוא וקוללן ענפיו לקורות הזנין והן חוזרין וגדילין (א) ופחות מו' שנים אין נעשות קורות. הלכך קיבלה לפחות מו' שנים לא יקון קורות שזה ללא לדעתה לקורות נחית דבשנים מועטות אינס חזירים לקורות אבל קיבלה לו' שנים שנה ראשונה זורעה פשתן וקולן שנה ראשונה שקמה שנה: גמ' שנה שקמה יש לו. עשו והשצירו שמין לו שצמח לשקיסתלק: ללמיסות אמר רחמנא. מי שאלולי ויכל היתה נלמנת דכתיב (ויקרא כה) והארכך לא תמכר ללמיתות: ויגמיר מוניה. (ב) דמקבל: הסם זביני מעליא הוא. וכל כמה דלשנחא ארעא ברשותיה אשנחא וארעא דהדרה משום דיוכל אפקעתא דמלכא הוא ומאי דלא פקע מלכא לא מפקע ממכר אפקע שנחא לא פקע: קדחו זה האלי. למחו זה אילנות: דיקנא ואלים. קיבל הימנו אינן לפירותיו כך וכן שנים ומעשה והגזירו עיקרו ה"ג וכו': לאו אדעתא דהכי נחת. אלא לאכילת פירות. הכא אדעתא דהכי נחת לכל אשר ילמח זה: הסם לים היה פסידא. כל מה שהשצית שקמה לא מנע ממנו חרישה וזרעה: ידא דאספסתא. מקום הדקלין היה זורע אספסתא. ידא כונו (במדבר ג) איש על ידו: אנה כורמא רישקא רבלי. אנה הייתי מנדל במקומן כרכוס שדמיו יקרון: א"ל. מדקאמרת כורמא רישקא רבלי שהוא דבר הנקטר בכל שנה ולא אמרת אנה תאלי הייתי נועט זה למישקל שצחיכו גלית אדעתך ללא נחתם להא ארעא אדעתא למיעבד זה מידי דבר קיימא למיש ליה שצחיה ומפיק אלא מידי דתישקריה ומישקליה ומזיל כי מתלקת שקול כורמאן רישקן אותו כורמא רישקא דהיינו תאלי שקיימו זה עקור אותו וכן וכשתצא לעקור אינו אלא עניס וזה ימן לך דמי עניס: אהדר ליה משוטיא. הגזיחו סביב גדוליה ענין שן הר: קדחי זה ודעתא. כהיא משוטיא למחו זה אילנות של עוזרדין קורמיי"ר בלע"ז: ממונאי. (ג) מנית עליו שהיה ממשפחה רעועה: אמרישו מיני מוניטיא. דברים בגוונים. לשון מוליא דמוליא רב פפא. דבעי שזכר שצחא דתאלי: דאיה ליה פסידא. שצמחו לזרוע: שטלא. נועט כרס צקרע

א"ר מעתה דיקלא וא"ר ה"ג. דבעי מר שצחא בלמיתות הדקל הא דלא אפילו לאכזי לית ליה דרוקא בשנח שקמה ליתא פרי אלא שצח גידול ענפים קאמר אביי דיש לו לדעתיהו נחת אבל אדעתא דלמיתות הדקל לא נחת ה"ג מר לא נחת אדעתא דתאלי אלא אדעתא דאספסתא א"ל הסם ודאי לאו אדעתא דהכי נחת דקאמרת אבל אנה (א) נחתיהא למה שינמיח הקרקע דהיינו אספסתא ואלו למחו במקומה: **בבא** כמאן. דלילו לרבה דלמך בשנח שקמה אין לו אע"ג דאיכא למימר לדעתא דהכי נחית ומשני דלפילו תימנא כרבה דהסם כו: אין דך א"ר דמי עציים ברבה. [א] ואע"ג דבסוף פרק השואל (לעיל דף ק"ה. וס) אמר דמאי למימר זיתי אני נוטל אי לאו משום יסוד א"י הכא לא מני למר ליה [ב] דמייירי דמי תאלי לא היו ראוים לנוטעם במקום אחר ואם היה נוטלם היו מתים ולא היו שוים אלא לעניס א"י מלדא א"ל תאלי הוה נטענא אלא כורמא דרישקא שמשעוקרין אותו אין נוטעין אותו במקום אחר גלית אדעתך שלא היית חושש דבזר שראוי לנוטען ולכן אין לך אלא דמי עניס [ג] וכגון שהתאלי לא היו ממכישין אותו יותר מאספסתא וכורמא דרישקא שאם לא כן לא יכול לומר תאלי הוה נטענא שהרי לאספסתא קבלה: וספר

קדחו בה תאלי כי קא מסתלק אמר להו הכו לי שבחא א"ל רב שישא בריה דרב אידי לרב פפא אלא מעתה דיקלא ואלים ה"ג דבעי מר שבחיה א"ל התם לאו אדעתא דהכי נחית אנא הכא אדעתא דהכי נחיתא כמאן כאביי דאמר בשבחה שקמה יש לו אפילו תימנא כרבה התם לית ליה פסידא הכא איכא פסידא א"ל מאי פסדתך ידא דאספסתא שקול ידא דאספסתא וזיל אמר ליה אנא כורמא רישקא רבלי א"ל גלית אדעתך דלמשקל ואסתלוקי עבדת (א) שקל כורמא רישקא וזיל אין לך אלא דמי עציים בלבד רב ביבי בר אביי קביל ארעא ואהדר ליה משוניתא קדחו ביה זרדתא כי קא מיסתלק אמר להו הכו לי שבחאי (ב) אמר רב פפי משום דאתיתו ממונאי אמריתו מילי מוליייתא אפילו רב פפא לא אמר אלא דאית ליה פסידא יכחא מאי פסידא אית לך: רב יוסף הוה ליה ההוא שתלא שכיב ושבק חמשה חתנוותא אמר עד האידינא חד השתא חמשה עד האידינא לא הוו סמכו אהרדי ולא מפסדו לי השתא חמשה סמכו אהרדי ומפסדו לי אמר להו אי שקליתו שבחייכו ומסתלקיתו מוטב ואי לא מסליקנא לכו בלא שבחא דאמר רב יהודה ואיתימא רב הונא ואיתימא ר"ג האי שתלא דשכיב יורשים דיליה מסתלקין להו בלא שבחא? ולאוי מילתא היא ההוא שתלא דאמר להו אי מפסדינא (ג) מסלקנא אפסידא אמר רב יהודה מסתלק בלא שבחא רב כהנא אמר מסתלק ושקיל שבחא ומודה רב כהנא דאי אמר אי פסדינא מסתלקנא בלא שבחא מסתלק בלא שבחא רבא אמר (ד) ואסמכתא לא קניא ולרבא מאי שנא מהא (ה) דתנן אם אויבך ולא אעביד אשלם במיטבא התם מאי דאפסיד משלם הכא (ו) מאי דאפסיד מוכינין ליה ואידך יהבינן ליה רוניא שתלא דרבינא הוה אפסיד סלקיה אתא לקמיה דרבא א"ל חזי מר מאי קא עביד לי א"ל שפיר עביד א"ל הא לא התרה בי א"ל לא צריכא להתרות רבא למעמיה (ז) דאמר רבא ימקרי דרדקי שתלא ואומנא וספר

עין משפט
 נר מצוה
 פ"ב א ב מ"י פ"ח
 מהלכות
 סכירות
 הלכה ג יוד טו"ע ח"מ
 פ"ג א מ"י שם טור ח"מ
 ע"ס:
 פ"ד ד ה ט מ"י שם סג
 שם טו"ע ח"מ סי'
 שם סקיף א:
 פ"ה א ז ט מ"י פ"א
 מהלכות
 שמיטה
 הלכה ה סג לאון ערה:
 פ"ו י ב מ"י פ"ח מהל'
 סכירות הלכה י סג
 עשין פט טו"ע ח"מ סי'
 ע"ס:
 פ"ז ל טו"ע ח"מ סי'
 שטו:
 פ"ח מ ז מ"י פ"י מהל'
 סכירות הלכה ו סג
 שם טו"ע ח"מ סי' של
 עקיף ג:
 פ"ט ס מ"י פ"י מהלכות
 סכירות הלכה ו ועיין
 בהשגות וימנוד משה
 סג עשין פט טו"ע ח"מ
 סי' שו סקיף ח:
 תורה אור השלם
 1 ואשר יגאל מן הלויים
 ויפא ממכר בית ועיר
 אחרתו ביביל ב' בתי עיר
 הלויים הוא אחרון
 הלוי בני ישראל.
 ויקרא כה לה
 הגהות הב"ח
 (א) גמ' שקול כורמא:
 (ב) שם שם פסדינא
 מסתלקנא אפסיד:
 (ג) רש"י ד"ה ואין לו וכו'
 ובפחות מו' שנים:
 (ד) ד"ה ונגמיר מניה
 למקבל: (ה) תוס' ד"ה
 אלא וכו' אבל אנה הכא
 נחתיה:
 הגהות הגר"א
 [א] תוס' ד"ה אין לך
 ואע"ג וכו'. ר"ב וף דלמך
 שם בשידור גשרה כי לחד
 לישנא משום נחשא אדעתא
 וק"ל הוה לישנא. תוס'
 אולי לשעטייהו שכתבו
 למטה וכוון שהתאלי כו'
 אבל הטור כו' דכאמך
 שמוכחין מ"מ למטה לכן
 כח שנוטל דמי נמיטות
 העומדין ליטע וכמ"ס תוס'
 שם ג"ה וס' אמר כו':
 [ב] שם ממיייר כו'. ר"ב
 ו"פ הטור וכו' אבל
 המכ"ס ושי"ע השמיטו
 והמ"ס השני של תוס':
 [ג] שם ובגון כו'. ר"ב
 אבל הטור השמיטו דס"ל
 דעובדל דלמן הוא מתקבל
 ועי' רש"י ק"ו ע"ב
 נחמתי ד"ה לא יורענה
 כו' ולכורמאין שם דלמך
 ד"ה לא יורענה פשטן כו'
 ככל ענין מתקבל א"כ לגיניו
 דעמו דלמשקל ואסתלוקי
 כו' ולכן שמיטת הרמב"ם
 לפי שצמח הדין אלא מתקבל
 על הממני דכתיב ודלח
 כדעת רש"י דממני כאן
 ד"ה לא יורענה פשטן כו'
 ורש"י אולי לשעמו כו"ל
 (ועמ"ס רבינו בחיי"מ סי'
 שכה ס"ק ד:)

HebrewBooks.org © Moznain Publishers. No commercial use allowed.